

Тази книга е загадка.
Дешифрирайте, декодирайте и тълкувайте.
Търсете и изследвайте.
Ако сте достойни, ще откриете.

ПОСЛЕДНАТА ИГРА КЛЮЧ НЕБЕ

ДЖЕЙМС ФРЕЙ
И
НИАС ДЖОНСЪН-ШЕЛТЪН

Превод Ангел Ангелов

ЕГМОНТ

Участието в Играта не е свързано с покупка. Съревнованието започва на 20 октомври 2015 г. в 9,00 часа EST, и приключва с разрешаването на загадката или на 7 октомври 2017 г., в зависимост от това кое събитие настъпи първо. Право на участие имат лица навършили 13 години. Прилага се местното законодателство. Общата стойност на наградата е 250 000 \$. Тя е осигурена от Third Floor Fun, LLC, 25 Old Kings Hwy N, Ste 13, PO Box #254, Darien, CT 06820-4608. За подробна информация, свързана с играта, описание на наградата и официалните правила, моля отидете на www.endgamerules.com

„Егмонт България“ ЕАД не носи отговорност за идеята и реализацията на играта, свързана с „Последната игра“ и не е спонсор на същата. Всички елементи на играта, в това число идеята, управлението и финансирането, са осигурени от Full Fathom Five, LLC, които единствени носят отговорност за нейното съдържание и осъществяване.

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито каквито и да било части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Endgame: Sky Key*
Copyright © 2015 by Third Floor Fun
Puzzle hunt experience by Futuruption LLC.
Additional character icon design by John Taylor Dismukes Assoc., a
Division of Carstone Studios, Inc.
All rights reserved.

Превод Ангел Ангелов
Редактор Сабина Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фришоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016
Тираж: 1200 бр.
ISBN 978-954-27-1543-6

90 дни

МАЛКАТА АЛИС ЧОПРА

Домът на Чопра, Гангток. Сиким, Индия

– Тарки, Тарки, Тарки...

Над върховете на Хималаите се носят облаци, слънцето се отразява от снега по склоновете. Кангченгдзънга, третият по височина връх в света, се извисява над града. Жителите му се занимават с ежедневните си дела – работят, пазаруват, хранят се, пият, обучават другите или се учат, смеят се или се усмихват. Сто хиляди мирни, нищо неподозиращи, души.

Малката Алис наперено пристъпва по моравата в задния двор на дома си. Стръкчетата трева гъделичкат пръстчетата ѝ. От долината се носи мирисът на запалени храсти. Тя е сложила юмручета на кръста си, разперила е лакти настрани, подобно на криле. Коленете ѝ са леко приведени и тя разтваря лактите си настрани, след което ги прибира към тялото, крякайки като паун. Вика „Тарки, Тарки, Тарки“ – така наричат стария паун, който живее със семейството им през последните тринайсет години. Тарки наблюдава момиченцето, обръща се леко настрани, наежва яркочервените пера на шията си и изкръква в отговор. Малката Алис започва да танцува от радост. Тя се затичва към Тарки. Той разперва опашката си като ветрило и полита. Малката Алис

се втурва след него.

В далечината се виждат острите очертания на Кангченгдзъонга, под чиито замръзнали склонове се крие Долината на вечния живот, а някъде на върха му се намират петте съкровищници на Бога.

Малката Алис не знае нищо за тях, въпреки че майка ѝ, Шари, познава скритата долина в най-големи подробности и едната от съкровищниците принадлежи на нейното родословие.

Малката Алис следва Тарки през хрусталака на рододендрона. Тя е само на крачка от ярката птица, когато паунът навежда глава, премива и започва да човърка нещо на земята, под храстите. Птицата разбутва листата. Малката Алис се навежда, за да види.

– Какво е това, Тарки?

Птицата започва да рови в пръстта.

– Какво е?

Птицата замръзва като статуя. Главата ѝ е наведена, но нащрек и широко отвореното ѝ око гледа втренчено към земята. Малката Алис проточва шия напред, за да може и тя да го види.

Там има нещо. Нещо малко, тъмно и кръгло.

Птицата издава ужасен звук – „Кряяяяяяяяк“ – и се втурва към къщата. Малката Алис се стряска, но не тръгва след пауна. Тя протяга ръце и разтваря настрани покритите сякаш с восък листа и извивайки тяло, се напъхва в хрусталака, коленичи, опира ръчички в земята и го намира.

Тъмно, полузаровено топче. Идеално кръгло. С издълбани върху него странни знаци. Тя го гокосва.

По-студено е от лег. Започва да рови с пръсти около него, изравя малка купчинка пръст и освобождава сферата. Взема я с дясната си ръка, повдига я, завърта я от всички страни и се намръщва. Процеждащата се над главата ѝ светлина от небето се променя, после внезапно става ярка, невъзможно ярка. След няколко секунди всичко става бяло, земята започва да се тресе и над склоновете избухва невероятен грохот, който се понася нагоре по стръмните скали на планините, отразява се във всяко дърво, стрък трева и камъче в потока. Звукът изпълва всичко.

Малката Алис иска да побегне, но не може. Тя също замръзва, сякаш малкото топче я е замразило на мястото, на което стои. През светлината, звука и хаоса тя вижда към нея, подобно на дух, да се носи една фигура. Май е жена. Млада. Дребничка.

Фигурата се приближава все по-близо. Плътта е бледозеленикава, очите са хлътнали, а устните разкривени. Труп на жив мъртвец. Малката Алис пуска топчето, но нищо не се променя – човекът се приближава дотолкова, че момиченцето може да помирише дъха му, който вони на изпращания, горяща гума и сяр. Въздухът е изгарящ и съществува протяга ръка към Малката Алис. Тя иска да изкрещи, да повика майка си, която може да я спаси, да извика за помощ, за да може някоя да я предпази и спаси, но от устата ѝ не излиза никакъв, съвсем никакъв звук. Тя внезапно отваря очи и *наистина* крещи. Вече е будна. Обляно в пот, четиригодишно момиче. А Майка ѝ е там, прегръща я и я люлее, успокоявайки я:

– Всичко е наред, *мери джан*^{*}, всичко е наред. Това е само онзи сън. Отново е онзи сън.

Сънят, който Малката Алис сънува отново и отново всяка нощ, откакто е намерен Ключа Земя.

Малката Алис плаче и Шари я гушва и я повдига от завивките.

– Всичко е наред, скъпа моя. Никои няма да те нарани.

Никога няма да позволя някой да те нарани – и макар да го повтаря всеки път, когато Малката Алис сънува онзи сън, Шари не знае дали това наистина е така.

– Никои, мило момиче. Нито сега, нито когато и да било.

---

* От индийски „любов моя“ – Бел. прев.

САРА АЛОПЕЙ И ЯГО ТЛАЛОК

Апартамент 438, „Краун Плаза Хотел“, Кенсингтън, Лондон

– Как го получи? – пита Сара, докато прокарва пръст по неравния белег върху лицето на Яго.

– По време на обучението – отвърща Яго и я поглежда вътречено, търсейки по лицето ѝ знаци, че тя може се върне при него.

Минали са четири дни, откакто Сара е взела Ключа Земя от Стоунхендж. Четири дни от смъртта на Чиоко. Четири дни, откакто Сара е застреляла Ан Луу в главата. Четири дни, откакто нещото под гревния каменен монумент се е върнало към живот и се е разкрило. Четири дни, откакто тя, Сара, е убила Кристофър, гръпнала е спусъка и е вкарала куршум в главата му.

Оттогава не може да произнася името *му*. Дори не опитва. И независимо колко пъти целува Яго, обвинява крака около него, взема гуш или гържи Ключа Земя в ръцете си и повтаря отново съобщението, което кеплер 22b излъчва по телевизията, за да може целият свят да го види – независимо колко пъти прави всичко това, Сара не може да спре да мисли за лицето *му*. Неговото красиво лице, русата му коса, зелените му очи и искрата в тях. Искрата, която е отнела, убивайки го.

След Стоунхендж Сара е изговорила само 27 думи,

включително и тези. Яго се тревожи за нея. Едновременно с това въпросът ѝ го окуражава. Сара постепенно изплува изпод покроба от скръб, с който се е обвила, и подхваща разговор.

– Как точно, Фео? – пита тя, надявайки се, че историята е гълга.

Надявайки се, че тя ще загържи вниманието ѝ, че гумите на Яго ще бъдат също толкова добро развлечение, колкото и тялото му.

Тя има нужда да мисли за каквото и да е, само не и за онова, *което се е случило*, за всичко друго, само не и за *курушума, който пробива черепа му*.

– Беше третият ми истински бой с нож. Бях на дванайсет, много самонадеян. Бях спечелил с лекота предишните два. Първият беше срещу двайсет и четири годишен бивш Играч, който беше загубил форма, а вторият – срещу един от многообещаващите слуги на баща ми, деветнайсетгодишен гигант на име Ладрило. Сара прокарва пръст по грубата издутина на белега, там, където той се спуска под челюстта му:

– Ладрило. Какво означава това?

– Тухла. И той беше точно такъв. Тежък, як и глупав. Направих един финт и той реагира. Докато успее да реагира отново, битката беше приключила.

Сара се засмива колебливо. Това е първият ѝ смях оттогава, първата ѝ усмивка. Почувствал се отново окуражен, Яго продължава:

– Третата ми битка беше срещу хлапе, малко по-голямо от мен самия. Той беше по-дребен. Никога преди това не го бях срещал. Казаха, че е дошъл от

Рио. Не беше перуанец. Не беше и олмек.

Яго знае, че точно в момента за Сара е по-добре той да говори за себе си. Всичко е по-добро от това да мисли за онава, което е сторила, а именно – че е убила приятеля си, открила е Ключа Земя и е задействала Събитието, предопределяйки по този начин съдбата на милиарди. Да играе, да се бие, да бяга и да стреля – всички тези неща вероятно биха били по-добри и разговорите за тях междувременно може би щяха да свършат работа.

– Той беше дете от бедняшките квартали. Беше мършав. Мускулите му бяха като въжета, увити около костите му. Движенията му – светкавично бързи. Не казваше нищо повече от „Здрасти.“ и „Повече късмет следващия път.“ Въпреки това беше умен – истински феномен, по отношение на хладните оръжия и излите на нападение. Бяха го обучавали, но по-голямата част от уменията му бяха вродени.

– Звучи ми така, сякаш говорим за теб.

– Той *наистина* беше като мен – усмихва се Яго. – Все едно се биех със собственото си отражение. Мушках с ножа и той мушкаше в отговор. Нанасях режещ удар и той отвърщаше със същото. По този начин ме парираше – като контраатакуваше. Не беше като никой друг, срещу който се бях обучавал – бившите Играчи, баща ми или който и да е друг. Беше все едно да се биеш с животно, което е по-бързо, има по-добри инстинкти, но не мисли чак толкова. Просто атакува. Някога изправяла ли се лице в лице срещу животно?

– Аха. Вълци. Те са най-лоши.

- Един вълк или...
- Вълци. Множествено число.
- Без оръжия?
- Без оръжия.
- Бил съм срещу кучета, никога срещу вълци. И веднъж срещу пума.
- Иска ми се да можех да кажа, че съм впечатлена, Фео, но не съм.
- Вече ти свалих гащите, Алопей – опитва се да се пошегува Яго. – Не е нужно да те впечатлявам. Тя отново се усмихва и го удря с юмрук пог чаршафите. Още един добър знак, че тя може би започва да се съвзема.
- Както и да е, не можех да го ударя. Правилото беше, че битката приключва при първата пролята кръв. Нищо кой знае какво. Щом видиш малко червено и спираш.
- Но белегът изглежда госта дълбок.
- Бях глупав и се унесох, а той не се шегуваше. Честно казано, имах късмет. Ако не ме беше уцелил така в лицето – нали се сещаш, той за малко не ми извади окомото, – най-вероятно щеше да ме убие.
- Сара кимва:
- Значи пуска ти кръв и спирате. След което ти казва „Повече късмет следващия път“ и си тръгва и това е всичко?
- Трябваше да ме зашият, но да. И разбира се, тъй като се обучавах, нямаше упойка.
- Аха, упойка. Какво е това?
- Именно – този път Яго ÷ се усмихва широко. – Шибаната Последна игра. – Точно така, шибаната

Последна игра – съгласява се Сара и лицето ѝ издава чувствата ѝ. – Имаше ли следващ път с него? В продължение на няколко секунди Яго не казва нищо. – Си – бавно и повлечено отвърща той. – Преди по-малко от година. Само два дни преди рождения ми ден, преди да получа правото да бъда избран.

– И?

– Той беше още по-бърз. Но аз бях научил много и аз също бях станал по-бърз.

– Значи ти пръв му пусна кръв?

– Не. Имахме ножове, но след няколко минути го ударих с юмрук в гърлото и смачках трахеята му. Когато той падна, аз бързо се приближих до него. Не разлях нито една капка. И все още мога да видя очите му. Неразбиращи, объркани, подобни на очите на животно, което си прострелял и което не разбира какво се е случило – какво си му сторил. Това беше извън правилата на неговата природа, на природата на това момче от бедните квартали – най-добрият боец с нож, който някога съм виждал. Той познаваше само ножовете и не разбираше, че неговите правила не важат за мен.

Сара не казва нищо. Тя се претъркулва настрана, с гръб към Яго.

Лежа в леглото с един убиец – мисли си тя. И веднага след това си казва: Но аз също съм убийца.

– Съжалявам, Сара. Не исках да...

– Аз го направих – тя си поема дълбоко дъх. – *Неговите* правила също не се отнасяха за мен. Аз избрах да го направя. Убих го. Убих... Кристофър.

Ето. Изрича го. Името *му*. Тялото ѝ започва да се

тресе, сякаш някакво копче вътре в него е било натиснато. Притиска колене към гърдите си и се разтърсва от ридания. Яго плъзга ръка нагоре-надолу по голия ѝ гръб, но знае, че това не е голяма утеха, ако изобщо е някаква утеха.

Яго никога не имал особено високо мнение за Кристофър, но знае, че Сара го е обичала. Обичала го е и го е убила. Яго не е сигурен, че би могъл да направи онова, което е сторила Сара. Би ли застрелял най-добрия си приятел от родното си място? Би ли убил Хосе, Тиемпо или Чанго? Би ли застрелял баща си или, още по-лошо – майка си? Не е сигурен.

– Трябваше да го направиш, Сара – с тих глас ѝ казва Яго.

Той е казал това 17 пъти, откакто се регистрираха в хотела, в повечето случаи без да го пита – просто за да запълни тишината.

Всеки път думите му са прозвучавали неубедително.

– Той ти каза да го направиш. В този момент той е разбирал, че Последната игра ще го убие и че това е единствения начин смъртта му да *ти* помогне по някакъв начин. Той ти е *помогнал*, Сара, пожертвал е живота си за твоето родословие. Получила си неговата благословия. Ако беше направила онова, което Ан искаше да направиш, Чиoko щеше да е тази, която да намери Ключа Земя и сега щеше да е на път да спече...

– ДОБРЕ! – крещи Сара.

Тя не е сигурна кое е по-лошо – това, че е убила момчето, което е обичала, или това, че е хванала Ключа Земя, когато той е изскочил от Стоунхендж.

– Чиоко не трябваше да умира – прошенва тя. – Не и по този начин. Тя беше твърде добър Играч, твърде силен. А аз... аз не трябваше да го застрелвам – тя си поема дълбоко дъх. – Яго... всички... *всички*... ще умрат заради мен.

Сара се свива на още по-малка топка. Яго я потупва с пръсти по гърба.

– Ти не знаеше това – възразява той. – Никой от нас не го знаеше. Ти просто направи онова, което каза кеплер 22в. Просто Играеше.

– Да, *Играех* – саркастично повтаря тя. – Мисля, че Ейслинг може и да е знаела... Господи! Защо тя не беше по-добър стрелец? Защо не свали самолета ни, когато имаше тази възможност?

И Яго се е чудил същото за Ейслинг – не за свалянето на малкия „Буш Хоук“, а по-скоро за онова, което тя се е опитвала да им каже.

– Ако тя ни беше свалила, то Кристофър пак щеше да е мъртъв – изтъква Яго. – И ние двамата с теб също.

– Аха, така е... – отвръща Сара, сякаш това би било за предпочитане пред всичко случило се след напускането на Италия.

– Ти просто Играеше – отново повтаря той.

В продължение на няколко минути никой не казва нищо. Сара отново започва да плаче, а Яго продължава да я гали по гърба. Един сутринта е, навън ръми силен дъжд. От мократа улица под тях се разнасят звуците на камиони и коли. От време на време се чува някой самолет, пътуващ за Хийтроу. В далечината се разнася свирка подобна на онези на лодките, после полицейска сирена. Накрая смехът на пияна жена.

– Да вървят по дяволите кеплер 22b и Последната игра – обажда се в тишината Сара.

Тя спира да плаче. Яго отпуска ръка върху чаршафите. Дишането на Сара става по-дълбоко и бавно и след няколко минути тя заспива.

Яго се измъква от леглото. Промъква се в банята, влиза под душа и оставя водата да тече върху него. Мисли си за очите на боеца с ножа, за това как са го гледали, докато животът ги е напускал. За това как се е чувствал той самият, докато ги е гледал, знаейки, че е отнел този живот. Излиза от банята, избърсва се с хавлия, облича се тихо и се измъква от хотелската стая, затваряйки внимателно вратата след себе си. Сара не се размърдва.

– Хола, Шийла – казва Яго на администраторката в лобито.

Яго е запомнил името на всеки, който работи в хотела и ресторанта. Освен Шийла, това са Прагет, Ирина, Пол, Димитри, Керъл, Чарлз, Дъмпъл и седемнадесет други.

Всички те са обречени.

Заради Сара. Заради него. Заради Чиoko, Ан и всички Играчи.

Заради Последната игра.

Той тръгва по „Кромуюел Роуд“ и нахлупва качулата на главата си. „Кромуюел“ – казва си Яго. Омразният пуритански лорд-регент на английската гържава – ужасът на междуцарствието. Човек, който е толкова мразен и руган, че крал Чарлз II наредил тялото му да бъде ексхумирано, за да може да бъде убит отново. Трупът бил обезглавен и главата му била набита

на кол пред Уестминстър Хол, където останала в продължение на години и хората я хулили, пльбели върху нея и я ругаели, докато от нея не останало нищо. Тази глава някога е гниела на не повече от няколко километра от улицата, по която Яго върви тази нощ. Улицата, носеща името на узурпатора. За това се борят. За да опазят живи на Земята нещастници като Кромвел и свободомислещи крале като Чарлз II, както и омразата и политиката, които те насаждат.

Той започва да се чуди дали това въобще си заслужава. Но Яго няма право да се колебае. Не му е позволено. „Jugadores no se preguntan,“ – би казал баща му, ако можеше да чуе мислите на Яго. – „Jugadores *juegan*.“^{*} Си.

Jugadores juegan.

Яго мушва ръце в джобовете си и тръгва към „Глочестър Роуг“. Един мъж, който е петнадесет сантиметра по-висок от него и повече от двадесет килограма по-тежък, забива зад ъгъла и го блъска в рамото. Яго леко се завърта, без да вади ръце от джобовете, и почти не вдига поглед.

– Ей, внимавай! – подвиква мъжът.

Мирише на бира, на пот и на гняв. Имал е тежка нощ и иска да предизвика свада.

– Съжалявам, приятел – отвърща Яго, имитирайки акцента на Южен Лондон, след което продължава по пътя си.

– Под’граваш ли ми се? – пита мъжът. – Праиш се на корав, а?

---

* Играчите не питат. Играчите играят (исп.) – Бел. прев.

Без всякакво предупреждение, мъжът замахва към лицето на Яго с юмрук с големината на тостер. Яго се дръпва назад и юмрукът минава покрай носа му. Мъжът замахва отново, но Яго отстъпва встрани. – Пъргава малка шабрантия – изтърсва мъжът. – Извади ръце от джобовете си, *приятел*, не се будалкай с мен.

Яго се усмихва, диамантите в зъбите му проблясват: – Няма нужда да го правя.

Мъжът пристъпва напред. Яго тръгва с танцуваща стъпка към него и забива петата си в единия му крак. Мъжът изкрещява и се опитва да го сграбчи, но Яго е твърде бърз. Той го изритва в стомаха. Мъжът се превива на дъбе. Яго все още не е извадил ръце от джобовете си.

Обръща се да се отдалечи по посока на „Уенди‘с“, което се намира надолу по улицата и работи цяла нощ. Играчите трябва да се хранят. Дори и когато някой от тях твърди, че е приключил с Играта. Яго долавя бързото движение на мъжа и без да го поглежда, казва:

– По-добре прибери тоя нож.

Мъжът застива:

– Откъде знаеш, че имам нож?

– Мога да го чуя.

– *Глупости* – прошепва мъжът и се втурва напред. Яго все още не си е направил труда да извади ръцете си от джобовете. Сребристият метал проблясва на светлината на лампите, докато разсича въздуха. Яго вдига крак и нанася удар право назад, блъсвайки мъжа в ребрата. Ножът не уцелва Яго, той се навежда напред

и удря мъжа в брадичката. След което стоварва крак върху ръката на мъжа, която държи ножа. Китката му се удря в земята, притисната от обувката на Яго. Ножът пада и Яго го изритва настрана. Той се премята през ръба на бордюра и изчезва с тракане в отводнителния канал. От устата на мъжа се отронва стон. Това гърчаво лайненце го беше пребило, без дори да си извади ръцете от джобовете. Яго се усмихва, обръща се и пресича улицата.

„Уенди‘с“

Си.

Jugadores juegan.

Но освен това трябва и да се хранят.

Одем Пим'гах Барекет
Нофек Сапир Яхалом
Лешем Себо Ахламах
Таршиш Шохам Яшфех

ХИЛАЛ ИБН ИСА АЛ-САЛТ

Църква на завета, царство Аксум, Северна Етиопия

Хилал простенва, докато спи. Скимти и трепери. Главата, лицето, дясното му рамо и ръката са изгорени от запалителната граната, която набатеецът е запратил по него, докато отстъпва пог земята.

Ебен го е издърпал на безопасно място. Хвърлил е върху му одеяла, за да потуши пламъците, опитал се е да го успокои и му е инжектирал морфин.

Хилал е спрял да крещи.

Когато нападението е започнало, захранването не е работело, въпреки резервните захранващи системи.

Ебен е извикал Набрил в Адис по радиостанцията с ръчно захранване и Набрил е казал, че няма електричество в резултат на слънчево изригване. Огромно слънчево изригване. Такова, каквото никой преди това не бил виждал. Странното било, че то било насочено точно натам – към Аксум, точно в момента, когато Хилал е пишел съобщението си до другите Играчи. Точно когато донху и набатееца са потропали на вратата на колибата. Всичко това е изглеждало невъзможно. Слънчевите изригвания засягат цели континенти. Те не са прецизно насочени. Няма определена цел.

Невъзможно.

Невъзможно, но не и за кеплерите.
Ебен се е замислил за това, веднага след засагата.
Той се е грижел за Хилал на светлината на лампата.
Имал е двама помощници нетиними* и двамата са били неми. Сложили са Хилал върху носилка, пуснали са му интравенозна система и са го свалили седем етажа под повърхността на древната църква. Ебен и нетинимите са изкърпали Хилал в козе мляко. Бялата течност е станала розова. По повърхността ѝ са плували парченца овъглена кожа.
Молели са се безмълвно, докато са работели. Докато са се грижели за него. Докато са го спасявали.
Покритата с мехури кожа. Острата миризма на сярата на косата, която се разпада. Млечният аромат на сместа от мляко и кръв отголу.
Ебен тихо е плачел. Хилал е бил най-красивият от всички Играчи аксумити от 1000 години, от времето на легендарния Играч-жена Елин Бакара-ал-Пору. Хилал е имал сини очи, идеално гладък тен, прави бели зъби, високи скули, плосък нос с идеално кръгли ноздри, квадратна брадичка, гъста къдрава коса, обрамчваща лицето, и гладко момчешко лице. Той е изглеждал като Бог. Всичко това вече го е нямало. Било е изгоряло.
Хилал ибн Иса ал-Салт никога повече няма да е красив. Минали са четири дни от нападението. Ебен коленичи до Хилал в обикновената, каменна спалня. Над леглото виси малък, дървен кръст. На едната стена има бяла, порцеланова мивка и няколко закачалки за роби. Малка ракла, съдържаща чисти чаршафи и превръзки. На

---

* Според Библията слугите, отредени за работа в скинията и храма. – Бел. прев.

таблата на леглото има кука за интравенозната система. Има и малка количка с монитор на сърдечния ритъм, изводи за проводници и електроди. И двамата нетиними са високи и силни – един мъж и една жена. Те стоят точно пред вратата в готовност, мълчаливи и въоръжени.

Хилал е спал през цялото време. Понякога той стене, скимти и трепери. Все още е на морфин, но Ебен вече започва да намалява дозата. Хилал се е научил да живее с болката и макар че тази болка ще бъде по-интензивна и постоянна от онова, с което се е сблъсквал преди, ако той иска да продължи с Последната игра, то ще му се наложи да се приспособи. Към още болка. Към обезобразяването. Към новото си тяло.

Ако *не* иска да продължи, то Ебен трябва да знае това.

И по тази причина умът на Хилал трябва да е ясен.

Това е причината за намаляването на дозата.

Ебен е повикал един член на родословието – хирург от Кайро, – за да извърши три присаждания на кожа.

От Тунис е дошъл очен лекар, който да се опита да спаси дясното око на Хилал. От медицинска гледна точка присажданията са били успешни, но видът на Хилал завинаги ще остане ужасен. Ще бъде като закърпена версия на хубавото момче, което някога е бил. Дясното око е било спасено, но зрението му със сигурност ще пострада. И вече няма да е синьо на цвят. Сега то е червено. Цялото, с изключение на зеницата, която е млечнобяла.

– Нещата никога няма да са същите – е казал очният лекар.

Бил е толкова красив. Крал на ангелите. Но сега... Сега изглежда наполовина дявол.

Но е нашият дявол – казва си Ебен.

Докаато Хилал спи, Ебен се моли на амхарски*.

Медитира. Припомня си гумите на Хилал.

– Може да греша – казал му е Хилал, преди морфинът да го замае. – Събитието може да е неизбежно.

Ебен знае, че това не е така. Вече не. Не и след онова, което съществото каза по телевизията. Не и след слънчевото изригване, насочено към Аксум. Кеплерите *наистина* се намесват. Трябва да са те. Единствената друга възможност е някак да го е направил Покварения. Съществото, което аксумитите търсят през всички тези векове. Търсят напразно. Онзи, когото наричат Еа**.

Но дори Покварения не притежава силата да контролира слънцето. Така че Ебен знае – *няма* кой друг да е, освен кеплерите.

Когато времето за молитва и медитация е отминало, когато Хилал се е възстановил, Ебен ще се разкрещи на небесата и боговете заради тази диващина. Те са дали живот на човешките същества и би трябвало да наблюдават самоунищожението, до което почти сме достигнали, да навият отново часовника на живота на Земята и да позволят на планетата да се възстанови от нанесените ѝ щети. Но като се изключи Събитието, кеплерите не би трябвало да се намесват в Последната игра. Те са създали тези

---

* Амхарски език – семитски език, говорен от около 17 400 000 души в Етиопия. Официалният език в Етиопия. – Бел. прев.

** Енки или Еа – един от главните шумеро-акадски богове – Бел. прев.

правила, сега те са тези, които ги нарушават.
Което означава, че може би е време. Време да видят
какво има в легендарния, но напълно реален контейнер.
Той чака, откакто Мойсей е фалшифицирал
собственото си унищожение, запазил го е в тайна
и е казал на синовете на Арон да го защитават на
всяка цена и никога да не поглеждат в него и да не го
отварят. След което е заповядал печатът да бъде
счупен само в деня на Възмездието.

Този ден е близо.

Ебен го знае.

Това е краят на една епоха.

Сега настъпва моментът, в който аксумитите ще
застанат начело и ще видят каква мощ е скрита
между позлатените криле на херувима на славата.

Сега е моментът, в който Ебен ибн Мохамед ал-
Джулан ще рискува да бъде унищожен в името на
Последната игра.

Сега.

Той ще наруши Споразумението със Създателите и ще
разбере дали родословието на аксум ще може да даде
възможност на кеплерите да пожънат онова, което
сами са посели.

ОТ ФАЙЛОВЕТЕ НА ХВЕВМГВМ.

Дата Май '81

През март 1967 един техник по подслушването, който работи за службата за сигурност на военновъздушните сили на САЩ, е прехванал комуникациите между пилота на кубински МИГ-21 руско производство и неговото командване относно среща с НЛО. Техникът е заявил, че когато пилотът стрелял по обекта, изстребителят и неговият пилот били унищожени от неидентифицирания летиач обект. Освен това техникът твърди, че всички доклади, ленти, записи в дневниците и бележки по инцидента са били изпратени на Националната Агенция за сигурност по тяхно искане.

Не е изненадващо, че няколко месеца по-късно е издала доклад, озаглавен „НЛО. Хипотеза и въпрос на оцеляване“. Разсекретен през октомври 1979 по закона на САЩ за свобода на информацията, докладът заявява, че „умереният научен подход твърде често е имал предимство при разглеждането на въпроса за НЛО“. Агенцията е заключила, че независимо каква хипотеза за НЛО е разглеждана, „всички те имат сериозни последици за оцеляването ни“.

АЛИС УЛАПАЛА

Лагуната Нъки, Северната територия, Австралия

Това са Алис, Шари и едно малко, уплашено и хленчещо момиченце, заклещено помежду им. Шари и Алис стоят опрели гърбове една в друга, приклекли в бойните си стойки – Алис със своя нож и бумеранг, Шари с дълъг метален прът, на върха на който има тонка с пирони. Около тях обикалят останалите, които също са въоръжени и издават заплашителни, гукащи, къткащи и ръмжащи звуци. Заг тях има глутница кучета с червени очи и мъже, облечени в черно и въоръжени с пушки, коси и палки, обковани със стомана и бронз. Над главите им е завесата от звезди и лицата на кеплерите с протезнатите им седемпръстни ръце, застинали, тънки като бръснач тела и отекващ подигравателен смях. Помежду им има изкривяване на пространството, подобно на някаква дупка в звездите. И преди Алис да може да осмисли всичко това, останалите тръгват едновременно и малкото момиченце изпищява. Алис хвърля бумеранга и забива ножа си в гърдите на ниско мургаво момче, което я заплюва в лицето и започва да кърви. А малкото момиче не спира да пищи отново и отново.

Алис се изправя рязко в хамака и сграбчва с юмруци ръба му, за да не се претърколи. Косата ѝ е като

тъмна, чорлава експлозия и лунната светлина се отразява с бели отблясъци от къдриците ѝ. Тя си поема дъх, зашлевява си един шамар и проверява бумерангите и ножа си. Все още са там – забити в гървената колона над отвора, за който е закачен единият край на хамака.

Намира се на верандата на малката си колиба, близо до лагуната. Сама. Отвъд лагуната е морето на Тимор. Заг нея, от другата страна на колибата, се простира шубрака на полупустинята на Северната територия. Дворът на Алис.

Стояла е в дома си и е медитирала, вслушвайки се в сънищата си, стиховете на песните, предците, морето, небето и земята, от деня, в който кеплерът е издал своето нареждане Играта да започне. Тук е, откакто в съня си е получила поредното указание. То не е пъзел, а е ясно и директно, макар и не съвсем твърдо.

Тя се чуди дали другите играчи нямат нови следи. Дали някой от останалите вече не е открил къде е тя. Дали точно в момента някъде отдалеч не се прицелва в нея с тиха и смъртоносна снайперистка пушка. – Разкарай се! – изкрещява тя в мрака и гласът ѝ се понася над сухата земя.

Тя се измлъква от хамака и с тежка стъпка, предизвикателно мърдайки пръстите на краката, се отправя към края на верандата, след което широко разтваря ръце.

– Тук съм, тъпащи, хайде, очистете ме!

Но изстрел не идва.

Алис започва да се кикоти и се изплюва. Почесва

си задника. Наблюдава ярката светлина на своето указание, мисления фар в съзнанието си. Знае точно какво е това – местонахождението на Байцахан, Играча на донху, ужасяващия хлапак, човека, който иска да убие Шари и може би онова момиченце, което Алис е виждала в сънищата си отново и отново. Тя предполага, че това момиченце е Малката Алис на Шари, но не ѝ е ясно защо донху или който и да е друг би искал да я убие. Това, защо Малката Алис е важна – ако наистина е важна, – остава загадка.

Независимо от това, Голямата Алис ще открие Байцахан и ще го убие. Това е начинът, по който ще играе Играта. Ако това я доведе по-близо до някой от трите ключа на Последната игра, още по-добре. Ако ли не, здраве да е.

– Онова, което трябва да става, ще стане – изсумтява тя.

Една падаща звезда пресича небесната твърд и угасва на запад.

Тя се завърта, влиза в колибата си и издърпва ножа от гървения стълб. Вдига слушалката на стария телефон с бутони и навит кабел. Набира един номер и допелва слушалката до ухото си.

– Ей, Тим. Аха, Алис е. Виж сега, утре преди зазоряване ще съм на един товарен кораб и се нуждая от твоите ненадминати способности, за да открия един човек, става ли? Може и да съм ти споменавала за нея. Харпанката. Да, точно за нея става дума. Чопра. Индийка. Да, да, знам, че сигурно има сто милиона Чопри в тая страна, но чуи ме – тя е между седемнайсет и двайсетгодишна, вероятно по-скоро

второто. И има дете. Не е бебе, малко дете. Може би на три или четири – не повече от петгодишно. Обаче има и още нещо. Името на момиченцето е Алис. Това би трябвало малко да стесни търсенето. Да, обади ми се на този номер, когато научиш нещо. Ще си проверявам съобщенията. Добре, Тим. Всичко хубаво. Тя затваря и поглежда втренчено раницата върху леглото си. Рулото от черен брезент, покрито с оръжия.

Трябва да се приготви.